

juist haast de wachtkamer. De deur die daar in was hadden ze niet op slot gedaan en ik sloop dan stilletjes zo de hele nacht af en toe naar dat kamertje om te zien hoe zij het maakte. Maar het was een droevig gezicht ze zo te zien liggen. Ook kwam er geregeld een zuster kijken. Zij moest nogal eens overgeven en dan was het al geronnen bloed en naar om aan te zien. Ik vreesde dan ook elk ogenblik het ergste. 's Morgens om 7 uur mocht ik even naar huis en dan om half negen weer terug. Maar de Heere heeft wonderen aan haar gedaan, zodat de doktoren er over verwonderd stonden. Maar we zien hi er ook weer, waar mensenhulp faalt, dat de Heere er boven stond. Hij heeft alles wel gemaakt, zodat we konden zingen toen zij reeds na 12 dagen in het Ziekenhuis te hebben gelegen naar huis mocht. Wat heeft zij daar een belangstelling en medeleven ondervonden. Ik geloof dat zij een 80 kaarten van de hele school en ettelijke brieven van familie en bekenden heeft gehad. Ook die man, die het ongeluk met haar heeft gehad een zekere heer van Leeuwen uit Middelburg. Hij was vertenwoordiger voor de welbekende zaak van Fa. Wiener & Co een gróbe Textielzaak aldaar. Hij zat er zeer veel mee in, hoewel hij er niets aan doen kon. Maar toch waren ze erg meelevend in deze voor ons zo droeve dagen. Zij heeft toen thuis nog 3 weken moeten liggen en toen mocht ze weer naar school.

Zoals gezegd konden we zingen: de Heere heeft grote dingen aan ons gedaan, dies zijn wij verblijd. Ze heeft er nooit meer enig letsel van overgehouden. Later heb ik nog wel eens aan Dokter Nieuwenhuijse, die toen hier was gevraagd wat het nu eigenlijk geweest was, maar dat wilde hij niet zeggen. Hij gaf maar als antwoord: Zij is als door een wonder genezen en is nu beter, wat geeft het nu of je dit weet of niet.

Maar we hebben angstige dagen en nachten doorgebracht, niet in het minst haar lieve Moeder, die toch al zo zielsveel van haar hield, omdat ze altijd een meisje was geweest, die nu niet zo grof was en altijd bijzondere zorg behoefde reeds van haar geboorte af. Gelukkig was ze zelf niet teer uitgevalen en huilen deed ze nooit. Zij was altijd een dapper ding. Wij hebben nog al eens om haar moeten lachen, want wanneer Mientje het op een huilen zette zij deed het nooit. Zij is later naar de huishoudschool te Goes gegaan en heeft daar veel geleerd, zodat zij daar haar verdere leven veel gemak van heeft gehad. Trouwens ging het leren goed ook.

In die tussentijd was Kees gereed met zijn studie aan de H.B.S. te Goes en zijn einddiploma 5-jarige cursus gehaald. Maar helaas hij kwam van die school af in de tijd dat er vele met een diploma in haar zak op de straat stonden om de doodeenvoudige reden dat er niets te krijgen was. Hij is toen onze boekhouding maar gaan doen. Dat was evenwel niet naar zijn en ook niet naar onze zin. Wij hadden hem daarvoor niet laten leren.

Toch gelukte het hem eindelijk wat te krijgen. Hij kon op het kantoor komen als jongste bediende bij Weststrate op de Conservenfabriek. Hij deed dit vanzelf graag, daar hij dan aan de gang was. Hij verdiende toen f 50,- per maand. Wat een loon? Maar zijn Moeder was daar o, zo blij mee. Dat verlichtte de lasten en die kreeg zij natuurlijk voor haar zelf. Klagen deed zij echter nooit. Alles zo veel mogelijk zelf maken en zij had reeds grote steun aan Pie, die ook dapper leerde naaien en het huishouden doen. Zij had nu zeer veel gemak, van hetgeen zij op die cursussen had geleerd. Zij werkte dus hard samen voor de huishouding. Maar zelf had ik het ook altijd druk, en was maar alleen. Als het dan in de winter erg druk was, moesten Liza en Bets en Mientje bij mij helpen. Wat hebben ze veel gedaan in de drukkerij. Zij moesten mee helpen om letters te zetten. En letters opbergen (distribueren) en drukken met een stoof op de trap van de degelpers. B.v. Visitekaarten en ze hadden het al gauw te pakken ook. Eens is het gebeurd dat er een controleur van de Arbeidsinspectie kwam. Hij kwam langs achter in de drukkerij en ik riep tegen hen: Gauw laangs achter weg, maar hij zeide: ik zag ze wel weglopen maar met mooi praten kwamen we er gelukkig uit. Wat hebben ze dat later nog